pokládá, že odpověď na tuto otázku lze nalézti v normách jiných. Jest tudíž, pokud jde o učitele, hledati odpověď především v zákoně učitelském č. 104/26.

Podle § 6 tohoto zák. skládá se služební plat definitivního učitele ze služného, činovného a výchovného, naproti tomu učitelským čekatelům náleží podle § 3 cit. zák. jako služební plat adjutum a výchovné. Skládá se tedy služební plat učitele definitivního ze složek tří, služební plat učitelského čekatele však pouze ze složek dvou, z nichž výchovné se vyskytuje jako součást obou služebních platů. Srovnávají-li se zbývající součásti obou služebních platů, pak stojí tu na jedné straně služné a činovné, na straně druhé adjutum, odpovídá tedy adjutum učitelského čekatele dvěma složkám služebního platu učitele definitivního: služnému a činovnému. Jestliže zákon č. 144/30 stanoví za základ vyměření vánočního příspěvku pouze část platu, odpovídající služnému, pak nelze vánoční příspěvek učitelskému čekateli přiznati podle adjuta celého, jak požaduje st-lka, nýbrž jest vzíti za základ toliko část adjuta, odpovídající asi onomu poměru, ve kterém u definitivního učitele jest služné k součtu služného a činovného. Žal. úřad našel klíč ke zjištění příslušné části adjuta, odpovídající služnému, v předpisu § 154 zák. č. 103/26 (platnému podle § 32 učit. zák. i pro učitele škol národních), kde se stanoví, že u zaměstnance, který nemá služného, tvoří na místě služného pensijní základnu $^2/_3$ příslušného adjuta, stanoveného pro skupinu míst. A.

Že by snad poměr podílů, odpovídajících v adjutu služnému a činovnému, byl jiný, než ze kterého vycházel žal. úřad, stížnost netvrdí. Ostatně stanovisko žal. úřadu podporuje také důvodová zpráva k vl. návrhu zák. č. 144/30 (tisk č. 534 z III. vol. období, 2. zasedání), kde se výslovně praví, že u čekatelů tvoří základ pro výpočet vánočního příspěvku $^2/_3$ příslušného adjuta, stanoveného pro skupinu míst A.

Č. 10.739.

Samospráva obecní: Odnětím agend politického úřadu I. stolice statutární obci příslušným zem. úřadem politickým nemůže býti dotčeno subj. právo obce ve smyslu § 2 zák. o ss.

(Nález ze dne 27. září 1933 č. 16.125.)

Věc: Město O. (adv. Dr. Arn. Just z Opavy) proti ministerstvu vnitra o odnětí agendy politického úřadu prvé stolice.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítlo žal. ministerstvo odvolání stěžující si obce z výměru býv. zsp-é v Opavě ze 7. srpna 1924, jímž úřad ten jako dohlédací úřad nad obcí O., používaje ustanovení § 78 odst. 2 obec. řádu pro město O., vydaného zák. z 20. ledna 1866 č. 10 z. z. slez., odňal dnem 12. srpna 1924 purkmistrovskému úřadu (magistrátu) města O. agendy politického úřadu I. stolice, jež dosud v přeneseném oboru působnosti vykonával, a ustanovil, že věci ty počínaje zmíněným dnem vyřizovány býti mají osp-ou v Opavě.

Jednaje o stížnosti do rozhodnutí toho podané vycházel nss z těchto úvah:

Není možno pochybovati o tom, že záležitosti politické správy přikázané statutárním obcím mají povahu přenesené působnosti obce. Obor přenesené působnosti obcí je v čl. VI říš. zák. obec. z 5. března 1862 č. 18 ř. z. vymezen jako povinnost obcí přičiňovati se spolu k účelům správy veřejné, čímž rozuměti sluší veřejnou správu s vyloučením t. zv. působnosti samostatné, jejíž definice je podána v čl. V říš. zák. obec. a pak také v obecních zřízeních, resp. měst. statutech. Právnicky jeví se tedy obor přenesené působnosti jako činnost, k níž obec jest proti státu zavázána, na rozdíl od oboru působnosti samostatné, jenž obci přísluší jako její právo. Takové je i mínění v právní vědě panující, jež sdílí i stálá judikatura. Je pak jen důsledkem této povinnostní povahy přeneseného oboru působnosti, že stát může záležitosti tohoto odvětví působnosti obce na sebe stáhnouti, aniž by mohlo tím nějaké právo obce býti porušeno.

Tento důsledek došel také v obecních zřízeních, jakož i v O.-ském městském statutu positivního výrazu, neboť se tu (v O.-ském statutu v § 78) výslovně stanoví, že vláda může záležitosti přeneseného oboru působnosti dáti obstarávati zcela nebo z části orgány vlastními.

Na tom nebylo nic změněno ani ustanovením § 4 zák. z 19. května 1868 č. 44 ř. z. o zařízení politických úřadů, neboť tento st-lkou dovolaný předpis nepraví nic jiného, než že záležitosti politické správy jsou obstarávány politickými úřady zemskými, pak zeměpanskými politickými úřady okresními a komunálními úřady obcí vedených vlastním statutem. Tento obrat, jenž prostě vypočítává nositele, resp. orgány politické správy a, pokud jde o statutární města, prostě reprodukuje dosavadní právní stav, není již podle svého vlastního znění způsobilý nějak měniti právní povahu přeneseného oboru působnosti, upravenou měst. statutem, Cit. § 4 tohoto zák. musil by míti zcela jiné textování, kdyby jím na onom základním ustanovení měst. statutů měla býti provedena zásadní změna.

Má-li však přenesený obor působnosti i nyní ještě povahu povinnosti proti státu a nikoli povahu práva obci příslušejícího, pak nemůže obec, nemajíc právního nároku na další ponechání tohoto jí až dosud faktícky vykonávaného oboru působnosti, odnětím působnosti té býti ve svých právech dotčena. Ale pak se jí také nedostává podle § 2 zák. o ss potřebné legitimace napadati před nss meritum výroku, jímž jí byl přenesený obor působnosti odňat nebo namítati, že řízení předcházevší tomuto úřednímu výroku zůstalo neúplným nebo jinak vadným.

Obec mohla by se ovšem i za tohoto právního stavu proti odnětí přeneseného oboru působnosti brániti námitkou, že úřad, který jí tento obor působnosti odňal, nebyl k tomu příslušný. Takovouto námitku stížnost obce vskutku také obsahuje. St-lka snaží se ze znění § 78 odst. 2 svého statutu dovoditi právní názor, že k takovémuto opatření byla příslušna jedině vláda, t. j. min. rada jako sbor ministrů nebo jednotlivé min., nikdy však politický úřad zemský. Leč ani v tomto směru nemá stížnost pravdu. Předem není přípustno přikládati technickému výrazu »vláda«, použitému v zákoně z r. 1866, technický smysl, jenž byl tomuto výrazu dán v ústavní listině z r. 1920, vydané za doby na-

prosto odlišné státoprávní výstavby státu. Záleží tu naopak na jazykové zvyklosti rak. zákonodárství let šedesátých minulého století. Ta však ukazuje, že výrazem »vláda« nebyl označován určitý státní orgán, nýbrž určitý výsek státní moci. Tak praví se na př. v čl. XIII říš. zák. obec., že rada obecní má — pokud se týče působnosti přenesené — odpovídati se ze svého jednání úředního také vládě, aniž tím mělo býti řečeno, že toliko ústřední úřad vládní je příslušný volati radu obecní k zodpovědnosti. Podobně jsou v § 37 zem. zříz. čes. z 26. února 1861 č. 20 ř. z., příl. II. 1), v označení »vládní úřady« zřejmě zahrnuty všechny zeměpanské úřady správní, a v čl. 2 stát. zákl. zák. z 21. prosince 1867 č. 145 ř. z. o vykonávání moci vládní a výkonné se praví, že vládní moc je vykonávána nejen odpovědnými ministry, nýbrž také úředníky a zaměstnanci jim podřízenými.

Dlužno proto v daném případě zodpovědění otázky, který z vládních úřadů je povolán k provádění předpisu § 78 odst. 2 o.-ského měst. statutu, hledati v prvé řadě v tomto zákoně samém, v němž je právní postavení městské obce O.-ské v poměru ke státní správě co do přeneseného oboru působnosti zásadně upraveno. V tomto zákoně se však v § 2, nadepsaném »Postavení obce ke státní správě a zemskému zastupitelstvu«, výslovně stanoví, že městská obec O. v záležitostech přeneseného oboru působnosti podléhá slezskému politickému úřadu zem. Podle tohoto ustanovení byla tedy v době vydání výměru prvé stolice ke všem rozhodnutím a opatřetním státní správě v příčině přeneseného oboru působnosti vyhraženým zásadně příslušna zsp. Výjimka z tohoto základního pravidla musila by býti stanovena platným ustanovením specielním. Leč výjimku takovou, pokud jde o opatření, na něž je pamatováno § 78 odst. 2 cit. statutu, nelze nalézti ani v tomto měst. statutu samém, ani v jiné normě zákonné.

Č. 10.740.

Honební právo (Čechy). — Železniční právo: O pojmu »nádraží« a »železnice« s hlediska ustanovení § 2 odst. 3 honeb. zák. čes. stran přerušování spojitosti pozemků.

(Nález ze dne 29. září 1933 č. 15.149.)

Věc: Dr. Jan P., advokát ve S., jako správce konkursní podstaty Josefa V. v L. proti zemskému úřadu v Praze o zánik vlastní honitby.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Usnesením osk ve S. z 30. března 1925 zřízena byla vlastní honitba Josefa V., majitele velkostatku v L. a zbytkového statku v St., na souvislých pozemcích těchto objektů, a k ní současně přikázány jako enklávy jednak pozemky gruntovníků ze St., jednak pozemky gruntovníků z L. pro období od 1. února 1925 do 30. ledna 1931. Odprodejem zbytkového statku v katastru obce St. v roce 1930 Josefem V. omezeno bylo území vlastní honitby na pozemky jeho velkostatku v katastru obce L. ležící. Když Josef V. žádal o přiznání enklávy i pro další honební období a zároveň František T. podal žádost o úpravu honebních poměrů v obci L., poněvadž Josef V. nemá již v katastru této obce